Koncesje w dyrektywach 2004/18/WE i 2004/17/WE

Utworzono: piątek, 17, sierpień 2012 08:17 UZP

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/18/WE z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. UE L134 z dn. 30 kwietnia 2004 r., str. 114), tzw. dyrektywa klasyczna, wprowadza definicję koncesji w art. 1 ust. 3 (definicja koncesji na roboty budowlane) oraz w art. 1 ust. 4 (definicja koncesji na usługi).

Dyrektywa wskazuje, że: Koncesja na roboty budowlane oznacza umowę tego samego rodzaju jak zamówienie publiczne na roboty budowlane, z wyjątkiem faktu, że wynagrodzenie za roboty budowlane, które mają być wykonane, stanowi albo wyłącznie prawo do eksploatacji obiektu budowlanego, albo takie prawo wraz z płatnością.

Analogicznie, zgodnie z brzmieniem dyrektywy klasycznej: koncesja na usługi oznacza umowę tego samego rodzaju jak zamówienie publiczne na usługi z wyjątkiem faktu, że wynagrodzenie za świadczenie usług stanowi albo wyłączne prawo do korzystania z takiej usługi, albo takie prawo wraz z płatnością.

Analogiczne definicje znajdują się w Dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/17/WE z dnia 31 marca 2004 r. koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych (Dz.U. UE L134 z dn. 30 kwietnia 2004 r., str. 1), tzw. dyrektywa sektorowa, odpowiednio w art. 1 ust. 3 lit. a (koncesje na roboty budowlane) oraz w art. 1 ust. 3 lit. b (koncesje na usługi).

Istota koncesji

W przypadku koncesji, koncesjonariusz zgadza się na ryzyko operacyjne i finansowe

Phoca PDF

związane ze świadczeniem usługi publicznej w zamian za szansę osiągnięcia zysku poprzez korzystanie z tej usługi. Przedsiębiorca budowlany natomiast osiąga zysk w formie uzgodnionej za wykonanie zamówienia.

Koncesje można wykorzystywać m.in. do realizacji i finansowania dużych projektów infrastrukturalnych dotyczących zazwyczaj dróg, tuneli czy też mostów, w których wynagrodzeniem koncesjonariusza jest możliwość pobierania opłat od użytkowników (koncesje na roboty budowlane). Koncesje mogą również służyć zapewnieniu eksploatacji i konserwacji urządzeń przez koncesjonariuszy w przypadkach gdy operator otrzymuje koncesję na eksploatację infrastruktury istniejącej np. linii kolejowej, czy też metra (koncesje na usługi) (Por. P. Trepte, „Zamówienia publiczne w Unii Europejskiej objęte dyrektywą klasyczną", Warszawa – Katowice 2006, str. 24).

Zakres zastosowania dyrektywy 2004/18/WE i dyrektywy 2004/17/WE

Dyrektywa klasyczna reguluje wyłącznie koncesje na roboty budowlane. Zgodnie z art. 17 koncesje na usługi są wyłączone z zakresu zastosowania dyrektywy.

Dyrektywa sektorowa w art. 18 wskazuje, że nie ma ona zastosowania do koncesji na roboty budowlane i usługi, które są udzielane przez podmioty zamawiające i prowadzące jedną lub kilka działalności wymienionych w art. 3 – 7 dyrektywy 2004/17/WE, jeżeli wspomniane koncesje przyznawane są w celu prowadzenia tych działalności.

Działalności wymienione w art. 3 – 7 dyrektywy sektorowej, to:

- działalności w obszarze gazu, energii cieplnej i energii elektrycznej (art. 3);

- działalności w obszarze gospodarki wodnej (art. 4);

- działalności w obszarze usług transportowych (art. 5);

- działalności w obszarze usług pocztowych (art. 6) oraz

- działalności w obszarze poszukiwania i wydobycia ropy naftowej, gazu węgla lub innych paliw stałych oraz portów i portów lotniczych (art. 7).

Wyłączenia z zakresu zastosowania dyrektyw regulujących procedury udzielania zamówień publicznych nie oznaczają jednak pełnej dowolności w tym przyznawaniu koncesji. Należy pamiętać, że nawet jeżeli dane zamówienie (koncesja) nie mieści się w zakresie zastosowania dyrektywy, zamawiający mają obowiązek kierowania się zasadami Traktatowymi z uwzględnieniem zasady niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową.

Orzecznictwo ETS w zakresie koncesji (PDF)

Phoca PDF